

„Jeg veed det nok; men for at tale rent ud, Doktor Gaardbo, saa lad mig sige Dem, at jeg løber ingen stor Risiko ved at sætte mig ud over Hensynet til Sundheden! Der er ikke levnet mig saa megen, at jeg finder det Umagen værd at gøre Stads af den.“

„Jeg tror, De tager fejl.“

„Det kan være. Men lad mig da tilstaa, at der efter min Opfattelse er noget tragikomisk ved de store Anstrengelser, Mennesker i Almindelighed gør sig for at bevare Sundheden, da Livet dog bringer de fleste af os mere Sorg end Glæde! Som Læge maa De naturligvis se anderledes paa Sagen; men jeg siger Dem paa Forhaand, det nytter ikke, at De skænder paa mig.“

„Jeg forstaar Dem vist ikke rigtig. Dersom De kunde blive rask, vilde De dog vel ikke nægte at tage de nødvendige Forholdsregler?“

Torben, der igen havde ført Glasset til Munden, forstod med eet af hans Tone, at han paa en eller anden Maade maatte have skaffet sig Oplysninger fra Asmus Hagen, og han satte forstemt Glasset tilbage uden at drikke.

„Jeg vil bede Dem om ikke at gøre Dem Bekymringer for mit Helbred, Doktor Gaardbo. Jeg ønsker det sagt en Gang for alle, jeg har mit eget Velbefindende og misunder ingen deres Sundhed. Der er ikke den mindste Grund til at beklage mig. Jeg føler mig lykkeligere end nogensinde i mit tidligere Liv, og hvad Fremtiden angaar, saa er jeg tilfreds, naar den ikke vil bringe anden Forandring end den uundgaaelige. Som jeg lever her, kan jeg trods min Sygdom blive en gammel Mand. Men jeg kan ogsaa dø om en Time. Det veed jeg altsammen og har indrettet mig med begge Eventualiteter for Øje.“

Da Povl Gaardbo ikke svarede, tav ogsaa Torben en lille Tid, mens han igen saae ud i Parkens Skumring.

„Kunde man i det hele vænne Menneskene af med at gøre sig Forhaabninger, Doktor Gaardbo, saa var vistnok den værste Forbandelse taget fra dem. Paa det Punkt troede jeg mig forøvrigt i Overensstemmelse med Deres egne Anskuelser. Skulde jeg sætte en Indskrift over Porten til Favsingholm, naar det engang